

Universitätsbibliothek Paderborn

Historiae Ecclesiasticae Pars ...

Historiae Ecclesiasticae Pars Tertia, Qva Continentvr Hermiae Sozomeni
Salaminij lib. 9. Euagrij Scholastici Epiphanensis lib. 6

Christopherson, John

[Köln], 1569

De Archiepicopis qui à partibus orientalibus pulsi, Romam confugerunt, &
quid pro illis Iulius Romanus pōtifex scipserit, & quòd eius literis Paulus &
Athanasius sedes suas rursum receperūt, tū etiam ...

urn:nbn:de:hbz:466:1-12718

SOZOMENI HISTOR.

stabilienda tardum & negligentem, & Alexandrinis cum propter graues casus, qui in eius in urbem introitu, ibi recidissent, tum propter ecclesiæ incendium valde odiosum, inde transtulerunt: inque eius locum substituerunt Georgium, genere Cappadocem: qui ab illis maximi aestimatur, tum quod in rebus agendis promptus ac diligens, tum quod eiusdem cum ipsis opinionis perstudiosus esset.

De Archiepiscopis qui à partibus orientalibus pulsi, Romam confugerunt, & quid pro illis Iulius Romanus p̄t̄fex scripsit, & quid eius litteris Paulus & Athanasius sedes suas rursum reperūt, tū etiam quid orientales archiepiscopi Iulio responderunt. CAP. VII.

AThanasius autem fugiens Alexandria, Romam adiuit. Eodem tempore Paulus etiam Constantinopolitanus episcopus fortè illò accessit, & Marcellus quoque episcopus Ancyrae, & Asclepas Gazæ episcopus, qui cum doctrinæ Arianæ aduersaretur, in crimen vocatus est ab Arianis quibusdam, quod altare euerterat, & fuerat propterea abdicatus. Cuius locum in ecclesia Gazæ admiranda obtinuit Quintinianus. Itemque Lucius episcopus Adrianopolis ab aliis accusatus, sua, quam regebat, ecclesia spoliatus, Romæ æstatem dedit. Quorum criminationes cum episcopus Romanus intellexisset, & omnes fidei concilii Nicæni consentientes repperisset, in communionem recepit. Ac cum propter sedis dignitatem cura omnium ad ipsum spectaret, singulis suam ecclesiam restituit: scipitque ad episcopos Orientis, eosque incusauit, quod inconsulto de hisce viris iudicassent, ecclesiæque perturbassent, cum decretis concilii Nicæni stare nollent. Deditque mandatum, ut quidam illorum omnium nomine ad diem constitutum accederent, perspicue declaraturi sententiam, quam de his tulerant, & quam iustâq; esse. Quintiam minatus est se de reliquo non passurum eos inultos esse, nisi nouis rebus studere desisterent. Ista quidē scriptit Julius. Athanasius autem & Patilus ad suas sedes reuertitur.

Litterasque

literasque Iulii episcopis orientis mittunt. Quibus illi graviter commoti, conueniunt Antiochiae in unum, & epistolam verbis elegantibus ornatam, & disertam, ut rhetoru[m] most fert, compositam ad Iulium scribunt, eamque plena ironia, & minarum non expertem grauissimarum. Nam quanquam literis suis fatebantur, ecclesiam Romanam primas apud omnes ferre, utpote quae apostolorum scola & pietatis metropolis (licet auhores religionis Christianae primum ex oriente eo venissent) iam ab initio fuisse, tamen indignati sunt se posteriores ideo ferre, quod magnitudine ecclesiae superarentur, idque cum virtute & pio viuendi instituto logicos superiores essent. Quinetiam criminis loco Iulio obiiciebant, quod cum Athanasio & reliquis cum eo episcopis communicauerat, & aegre admodum ferebant, perinde ac si tum concilium fuisset, tum ipsorum sententia abrogata. Quod factum, ut iniquum, & a lege ecclesiastica discrepans insimularunt. His de causis cum eum ad hunc modum criminari essent, & sibi factam iniuriam testati, Iulio pacem & communionem pollicebant, si modo abdicationem eorum qui ad ipsum profugerant, approbaret: sin autem resisteret ipsorum decretis, contraria facturos predicebant. Nam episcopos & sacerdotes orientis, qui ipsos antegressi fuerant, minimè refragatos esse episcopo Romano, cum Nouatus erat ecclesia ab eo electus. De rebus autem, quas contra concilii Nicæni decreta gesserant, nihil ei rescriperunt, cum tamē significanter se multas habere causas, quibus commode facta sua excusare possent. Verum dixerunt superuacaneum esse de his in presentia se purgare, praesertim cum in omnibus suis actis omnino iustitiam violasse suspecti essent. Iulio quidem ista eos scripsisse constat.

*Quomodo deiecto Paulo, vici sim in episcopatum
Constantinopolitanum Macedonius suffectus
est. CAP VT VIII.*

E Piscopos autem, quos abdicauerant, rursus apud Constantium imperatore accusant. Hic illo tempore Antiochiae etatem degens, scribit Philippo, prefecto Constantinopolitano, ut ecclesiam illam denuo Macedonia rediret. H. iiiij. dat: